

Einde van het eerste trimester

Op 1 september 2015 trok ik, net zoals mijn kleinkinderen, opnieuw naar school. Ik sloot mij aan bij de petanqueclub van onze kring met de hoop op te groeien tot een volwaardig petanquespeler. Onze 'petanqueurs' spelen immers in competitie en zijn dus de aangewezen personen om ons diets te maken hoe het er allemaal aan toe gaat.

Velen beseffen het niet, maar petanque is eigenlijk de enige balsport die met twee verschillende soorten ballen gespeeld wordt. Je hebt de zware metalen ballen (de boules) en het veel kleinere houten balletje (de cochonnet). Ooit werd mij toegefluisterd dat bij het balspel de regel gold van hoe kleiner het balletje, hoe dikker de nek. Het edele petanquespel met zijn kleine en grotere ballen is er dus voor iedereen, wat ook de maat van de nek mag zijn.

Ik trok dus op 1 september met trillende benen en slappe handjes naar mijn eerste les in Wemmel. Zodra je de deur van het clublokaal open duwt komt de gezelligheid je tegen. Vooraan zitten de spelers van Wemmel en achteraan bij de vier laatste banen en de vier laatste tafels zitten de KBC-spitsbroeders en zusters. Het welkom is hartelijk en al snel zit je met een dampende tas koffie te keuvelen over koetjes en kalfjes. Ondertussen zijn de teamleiders druk in de weer om de diverse ploegen voor de hele namiddag samen te stellen.

Dan luidt de bel en kunnen we aan de slag. Ofwel zit je in een ploeg van twee spelers en speel je elk met drie ballen, ofwel in een ploeg van drie spelers en speel je elk met twee ballen. Een beetje hoofdrekenen leert ons al snel dat elk spel gespeeld wordt door twee ploegen met in totaal 12 ballen en één cochonnet. Elk ploegje heeft een "tireur" om de ballen van de tegenstrevers weg te schieten en die man of vrouw is ook de ploegleider. Hij of zij helpt je dan met de nodige richtlijnen. Wees gerust : het is geen oude mannensport. Je loopt van hier naar ginder, je gaat regelmatig door de knieën en arm en schouder (bij velen ook de mond) bewegen voortdurend.

En zo leer je – in een zeer gemoedelijke sfeer – stilaan beter en beter te spelen. Uiteraard is het uw taak om de afstand naar de cochonnet goed in te schatten en dat kan alleen maar door veel te oefenen. Vandaar dat de petanqueclub elke week op post is om zich dat inschatten eigen te maken. Meestal lukt mij dit nog minder goed, maar vermits het geen competitie is, wordt een miskleun wel met de mantel der liefde bedekt. Op dinsdag spelen immers de vrienden, voor de competitie worden de grote helden afzonderlijk bijeengeroepen meestal op donderdag.

Vorige week was er de nieuwjaarsreceptie van de petanqueclub en dat betekent dat mijn eerste trimester er op zit. Punten heb ik nog niet gekregen en de mensen waarmee ik moet spelen verliezen nog vaak door mijn fout. Maar dat maken we dan goed met een pintje achteraf. Ik ben wel heel fier dat ik ook al enkele wedstrijden heb kunnen winnen. Het geeft zo'n ongelooflijk goed gevoel als je bal echt eens heel dicht bij die cochonnet ligt. Daar kan je na de drie spelletjes nog gerust een gezellig boompje over opzetten met de andere "plakkers" van de club. Die slotbabbels met leeftijden van 60 tot een stuk boven de 80 zou ik voor geen geld ter wereld meer willen missen. Echt een plezier om te doen.

Een beginneling met heel veel goede wil.